

ДОСЛІДНИКИ ВИВЧИЛИ ПИТАННЯ ПОЛІТИКИ «ЗЕЛЕНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ» У ШВЕЦІЇ

[Біорізноманіття](#)

[Біорізноманіття](#)

«Зелена інфраструктура» (ЗІ) - це підхід, визначений Європейською Комісією як потенційна стратегія захисту біорізноманіття та створення здорових, стійких екосистем.

ЗІ передбачає захист, створення, відновлення та поєднання зелених насаджень для створення у довкіллі як природних, так і антропогенних мереж – від парків до зелених стін, ділянок польових квітів, лісовкритих земель, плавнів тощо. ЗІ має сприяти пом'якшенню наслідків зміни клімату та адаптації до них, збереженню здоров'я екосистем, впровадженню принципів сталого розвитку та зміцненню екосистемних послуг (переваг, які екосистеми надають людям).

Ключовим прикладом ЗІ в ЄС є мережа Natura 2000, яка є найбільшою координованою мережею природоохоронних територій у світі. Мережа Natura 2000 охоплює понад 18% сухопутної території ЄС та 9% морської території.

Стратегія зеленої інфраструктури Європейської Комісії, прийнята у 2013 році, визначила ЗІ як пріоритет для майбутніх інвестицій. Зелена та синя інфраструктура продовжують просуватися в Стратегії біорізноманіття ЄС до 2030 року. У 2019 році Європейська Комісія розглянула прогрес ЗІ у реалізації цієї стратегії, виявивши, що ЗІ ще не впроваджено стратегічно на рівні ЄС, а натомість розвивається в менших масштабах.

Щоб зрозуміти, як стратегія ЗІ розгортається на рівні національної політики, потрібно враховувати складність процесу розроблення відповідної політики, і зрозуміти, що в різних державах-членах політика буде застосовуватися та інтерпретуватися по-різному.

Зокрема, політика ЗІ у Швеції поєднує ідеї, розроблені як у Швеції, так і на рівні ЄС. Шведська політика, як зазначають дослідники, переважно фокусується не на біорізноманітті, а на багатофункціональності використання земель, тобто на потенціалі збереження біорізноманіття на землях, які переважно не використовуються для цієї мети. Така політика може враховувати питання збереження біорізноманіття в різних секторах і більше включатися до порядку денного землекористування.

Дослідники виділяють сфери, де основна проблема не була належним чином вирішена. Це, наприклад, обмежені земельні ресурси (включаючи компроміси щодо їхнього використання), відсутність пріоритетних критеріїв дій та неадекватна місцева інфраструктура. Для того, щоб політика ЗІ була ефективною, мають бути чітко визначені компроміси та пріоритети. Здатність будь-якої політики захистити біорізноманіття залежить від політичних пріоритетів щодо того, як збереження пов'язане з використанням земель. Без чітких пріоритетів рівень біорізноманіття буде знижуватися, особливо в районах зі значним дефіцитом землі. Також необхідні додаткові засоби фінансування ініціатив ЗІ.

Детальніша інформація:

- [Стаття на сайті Європейської комісії](#)